

KAHEKÜMNE ESIMENE PÜHAPÄEV PÄRAST NELIPÜHA AD 2022

2Tm 4:1–5 (Jr 1:4–10; Mt 22:1–14)

1 Ma vannutan sind Jumala ja Kristuse Jeesuse ees, kes tuleb kohut mõistma elavate ja surnute üle, ning Tema ilmumise ja Tema kuningriigi nimel:

2 Kuuluta sõna, astu esile, olgu aeg paras või ärgu olgu, noomi, manitse, julgusta igati pika meelega ja õpetamisega.

3 Sest tuleb aeg, mil nad ei salli tervet õpetust, vaid otsivad endile oma himude järgi õpetajaid, kes kõditavad nende kõrvu,

4 ja pööravad end eemale tõest ning pöörduvad müütide poole.

5 Aga sina ole igati kaine, kannata kurja, tee evangeeliumikuulutaja tööd, täida oma hoolekandetööd!

Sissejuhatus

Pauluse kaastööline ja õpilane või, nagu apostel teda nimetab, «armas poeg» (2Tm 1:2) Timoteos oli kreeklasest isa ja juudist ema poeg. Oma usulise hariduse eest võlgnes ta tänu oma emale ja vanaemale (2Tm 1:5; 3:15) ning kristlane oli ta juba enne, kui Paulus tema kodulinna Lüstrasse saabus ja ta misjonitööle kaasas: «Paulus saabus Derbesse ja Lüstrasse. Ja vaata, seal oli jünger, uskliku juudi naise poeg, aga kreeka isast, Timoteos nimi, kelle kohta Lüstra ja Icoonioni vennad andsid hea tunnistuse. Paulus tahtis teda enesega teele kaasa. Ja ta võttis ning lõi tema ümber kohalike juutide pärast, sest need kõik teadsid, et Timoteose isa oli olnud kreeklane.» (Ap 16:1–3). Lisaks Apostlite tegude raamatule on Timoteost mainitud mitmes Pauluse kirjas.

Teises kirjas Timoteosele annab apostel Paulus oma õpilasele olulisi ja tõsiseid juhtnööre selle kohta, kuidas too peab oma ametit pidama, manitsedes teda hoiduma tühistest juttudest ning sõnasõjast usust ja tõest kõrvale kaldunute ja eksiõpetajatega ning astuma neile vastu üksnes Jumala sõna ja tõega (2Tm 2:14–19). Paulus kutsub Timoteost taas lõkkele õhutama talle apostli enda käte pealepanemisega antud Jumala andi (2Tm 1:3–7), julgustades teda mitte häbenema, vaid Issandast kohkumatult ja kindlameelselt tunnistust andma (2Tm 1:8–18).

Kristuse ustavate sõduritena peavad Tema tunnistajad koos Temaga kannatama, et saada kätte võidupärga (2Tm 2:1–13). Need, kes pöörduvad Issanda juurde [tagasi], peavad ennast puhastama, et olla oma kutsumuse väärilised ning saada «auliseks astjaks, pühitsetuks ja peremehele kasulikuks, valmiks igale heale teole» (2Tm 2:20–26).

Paulus hoiatab oma õpilast reetlike inimeste eest (2Tm 3:1–9) ning julgustab teda omaenda eeskuju varal püsivusele ja usaldusele Jumala suhtes (2Tm 3:10–17), vannutades Timoteost alati ja kõikjal evangeeliumi kuulutama ning inimesi õpetama ja

manitsema (2Tm 4:1–5). Ühtlasi annab Paulus Timotoesele teada oma peatsest lahkumisest (2Tm 4:6–8). Apostli igatsuseks on enne surma veel kord oma armastatud õpilast näha (2Tm 1:4; 4:21), eriti seetõttu, et paljud teised, kelle peale ta oli lootnud, olid ta maha jätnud (2Tm 4:9–16). Kõiges selles panneb Paulus oma lootuse täielikult Jumala armule ja ustavusele: «Aga Issand seisis minu kõrval ja tegi mu vägevaks, et sõna kuulutamine minu läbi saaks täielikult teoks ja kõik rahvad seda kuuleksid; nii ma olen välja kistud lõvi suust. Küll Issand kisub mu välja igast kurjast teost ja viib mu varjule oma taevasesse kuningriiki. Tema päralt olgu kirkus igavesest ajast igavesti! Aamen.» (2Tm 4:17j)

Kiri on saadetud tõenäoliselt Roomast (vrd 2Tm 1:17) üsna vahetult enne Pauluse märtrisurma. Pauluse autorlust on tihtipeale ka kahtluse alla seatud, ent kiriku pärimus peab teda nii mõlema Timoteosele kui Tiitusele saadetud kirjade autoriks ning uuemadki käsitlused möönavad, et eriti teise Timoteose kirja isiklik laad kõneleb vähemalt sellest, et selle aluseks on apostli enda suust kuulnud autentne pärimus.

Keelelisi märkuseid

Vannutan – διαμαρτύρομαι – sõna διαμαρτύρομαι koosneb eessõnast διά – «läbi» – ja verbist μαρτυρέω – «tunnistajaks olema», «[millestki isiklikult nähtust või kogetust] tunnistust andma», «[midagi] kinnitama» – ning tähendab «[pühalikku] tunnistust andma», «[pühalikku] tunnistust/kinnitust/vannet nõudma/võtma», «vannutama».¹

Kristuse – Χριστοῦ – sõna Χριστός tuleneb verbist χρίω – «võidma», «salvima» – ja tähendab sedasama, mida heebrea מָשִׁיחַ – «Messias», «Võitu».

Jeesuse – Ἰησοῦ – nimi Ἰησοῦς tuleneb heebrea nimest יֵשׁוּעַ ja tähendab «JHWH on pääste», «JHWH päästab».

Ees – sõna ἐνώπιον aluseks on sõna ὀπτάνομαι – «nägema», «vaatama», «vaatlema» –, nii võiks tõlkida ka tugevamalt ja pidulikumalt «palge ees» või «silme all», «nähes».

Kes tuleb – τοῦ μέλλοντος – originaalis tähistab see väljend midagi kindlalt nõuks võetut ja seega [peagi] vältimatult toimuvat («kes saab [kohut mõistma]»).

Kohut mõistma – κρίνειν – sõna κρίνω tähendab «eristama», «eraldama», «[läbi] uurima», «otsustama», «kohut mõistma».

Ilmumise – τὴν ἐπιφάνειαν – sõna ἐπιφάνεια tuleneb verbist ἐπιφαίνω – «[millegi peale] valgust paista laskma», «särama lööma», «hiilgama», «ilmuma», «nähtavaks saama» –, mille aluseks on sõna φῶς – «valgus».

¹ 1968. aasta piiblitõlkes: «tunnistan kindlasti».

Kuuluta – κήρυξον – sõna κηρύσσω tähendab eeskätt «[avalikult välja] kuulutama», «proklameerima».²

Astu esile – ἐπίστηθι – sõna ἐπίστημι tähendab «esile astuma», «üles astuma», aga ka «kohal olema», «valmis olema», «kindel/kindlameelne olema».³

Olgu aeg paras või ärgu olgu – εὐκαίρως ἀκαίρως – sõnasõnalt: «heal ajal, halval ajal».⁴ Sõna καιρός tähistab enamasti kindlaksmääratud aega või ajavahemikku, samuti õiget, sobivat aega ja (näiteks ootamise järel) kätte jõudnud aega.

Noomi – ἔλεξον – ἐλέγχο tähistab eeskätt kellegi süü tuvastamist ja esiletoomist, kellegi süüdimõistmist.

Manitse – ἐπιτίμησον – sõna ἐπιτιμάω tähendab «noomima», «[karmilt] korrale kutsuma», «sõitlema», ka «ohjeldama».⁵

Julgusta – παρακάλεσον – sõna παρακαλέω tähendab «manitsema», «noomima», ka «julgustama», «lohutama», «trööstima».⁶

Igati – ἐν πάση – sõnasõnalt: «kõiges».

Pika meelega – μακροθυμία – sõnasõnalt: «pika kannatusega».

Ei salli – οὐκ ἀνέξονται – sõna ἀνέχω tähendab «üleval hoidma», «toetama», «kandma», ülekantult ka «taluma», «ära kandma/kannatama».

Tervet – ὑγιαίνουσιν – sõna ὑγιαίνω – «terve olema», «heas tervises olema» – on pärit sõnast ὑγιής – «terve» –, millest pärineb ka sõna «hügieen».

Otsivad – ἐπισωρεύουσιν – sõnasõnalt: «kuhjavad kokku».⁷

---

² 1989. aasta Uues Testamendis: «jutlusta».

³ 1989. aasta Uues Testamendis: «ole kohal».

⁴ 1938. aasta Suures Piiblis: «olgu õigel ajal või olemata»; 1968. aasta piiblitõlkes: «olgu parajal või ebasobival ajal».

⁵ 1739. aasta Piiblis ja 1938. aasta Suures Piiblis: «sõitle/sõitle»; 1968. aasta piiblitõlkes: «hoiata»; 1989. aasta Uues Testamendis: «ähvarda».

⁶ 1739. aasta Piiblis, 1938. aasta Suures Piiblis ja 1968. aasta piiblitõlkes: «maenitse/manitse».

⁷ 1739. aasta Piiblis: «wõtwad kogguda»; 1939. aasta Suures Piiblis ja 1989. aasta Uues Testamendis: «kuhjavad».

Oma himude järgi – κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας – sõna ἐπιθυμία koosneb alalütlevast eessõnast ἐπί ja verbist θύω – «tapma», «surmama» – tulenevast sõnast θυμός – «kirg», «ägedus», «raev».⁸

Pööravad end eemale – τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσιν – sõnasõnalt: «pööravad oma kõrva ära».⁹

Tõest – ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας – sõna ἀλήθεια – «tõde» – koosneb eitavast eesliitest α ja verbist λαμβάνω – «varjul olema», «peidetud/tundmatu olema».¹⁰

Pöörduvad – ἐκτραπήσονται – originaali meediumi tegumoodi arvestades võiks tõlkida ka «lasevad end pöörata».

Ole...kaine – νήφε – sõna νήφω tähendab «kaine olema», «talitsetud olema».

Tee – ποιήσον – sõna ποιέω tähendab «tegema», «teostama», ka «looma».¹¹

Evangeeliumikuulutaja – εὐαγγελιστοῦ – sõna εὐαγγελιστής – «evangelist» – tuleneb verbist εὐαγγελίζω, mis koosneb eesliitest εὖ – «hea», «hästi» – ja sõnast ἄγγελος – «sõnumiviija», «ingel» – ning tähendab «head sõnumit viima/kuulutama».

Tööd – sõna ἔργον tähendab «tegevus», «ettevõtmine», «töö», «[teatava töö teostamiseks] tehtav».

Täida – πληροφόρησον – sõna πληροφορέω koosneb omadussõnast πλήρης – «täis», «täielik» – ja verbist φορέω – «kandma» – ning tähendab «lõpule viima», «täide viima», «täide saatma», «teostama».

Hoolekandetööd – τὴν διακονίαν – sõna διακονία tähendab «teenimine», «hoolitsemine», «ümmardamine», «hoolekanne» tähistades ka vastavat ametiala või töövaldkonda («diakoonia»). Siin ei ole arvatavasti mõeldud siiski mitte diakooniat kui hoolekandetööd, vaid teenistust või ametikohustusi.¹²

---

⁸ Niisiis on himu midagi hävitavat, surmavat.

⁹ 1968. aasta piiblitõlkes: «käänavad kõrvad ära».

¹⁰ See tähendab, et tõde on kreeka keeles ja meeles miski, mis on (või vähemalt peaks olema) ilmselge, vastuvaidlematult äratuntav.

¹¹ Muuhulgas on siit pärit ka sõna ποιήμα – «teos», «poeem» –, nt Ef 2:10: «Sest meie oleme Tema teos...», mida võiks tõlkida ka: «Meie oleme Tema loome...» või tõeliselt poeetiliselt: «Meie oleme Tema poeem...»

¹² 1968. aasta piiblitõlkes: «ametit»; 1989. aasta Uues Testamendis: «hooldamisteenistust».

Sisuline analüüs

Apostel Pauluse teine kiri Timoteosele on kirjutatud viimase julgustamiseks ja kinnitamiseks, ehk ka manitsemiseks ja selleks, et tuletada talle meelde tema kutsumust ja ülesandeid Issanda sulasena. Taustaks ei ole ilmselt mitte Timoteose usunõtrus (tõest ja õigelt teelt kõrvalekaldumisest rääkimata), vaid paljude teiste taganemine õigest usust või tagakiusamises ja muudes kannatustes araks löömine.

Paulus kutsub oma õpilast talle antud Jumala andi lõkkele õhutama (2Tm 1:6), teades, et «Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistlikkuse vaimu» (2Tm 1:7). Nagu Paulus ise on pidanud taluma kõikvõimalikke kannatusi, nii peavad ka need, kes talle järgnevad ning nii talle kui Issandale ustavaks jäävad, arvestama tagakiusamiste ja mitmesuguste muude katsumustega, sest «kõiki, kes tahavad elada jumalakartlikult Kristuses Jeesuses, kiusatakse taga» (2Tm 3:12).

Apostel ei varja Timoteose eest sedagi, et «kurjad inimesed ja petised lähevad ikka pahemaks, eksides ise ja eksitades teisi» (2Tm 3:13) – seda teades ja kogedes on oluline püsida õiges õpetuses ja usalduses, julgustades ja juhataades selleks ka neid, kelle teenistusse ollakse Jumala sõna sulasena seatud.

Kirja viimases peatükis seisavad mitmed isiklikud ja väga konkreetsed manitsused, mida peatseks lahkumiseks valmistuv Paulus peab oluliseks Timoteosega jagada. Kõige olulisem neist, milleks apostel oma õpilast lausa vannutab (2Tm 4:1), on Jumala sõna kuulutamine, mis ei tohi hetkekski lakata, kuna sellest sõltub inimeste igavene saatus. Paulus teab kindlalt, et Kristus Jeesus on tulemas kohut mõistma nii elavate kui surnute üle, et Tema ilmumine ja saabuv kuningriik ei ole mitte võimalikkus, vaid vältimatu tegelikkus, ja seepärast tuleb olla kindel, olla kohal (vt keelelist märkust sõna ἐπίστηθι kohta) ning kuulutada sõna, olgu heal või halval ajal, sobival või sobimatul hetkel.¹³

Sõnakuulutaja või jutlustaja töö on eeskätt evangeeliumi kuulutamine (vrd 2Tm 4:5), s.t Jeesuses Kristuses ja Temas teostunud lunastusest kõneleva rõõmusõnumi avalik ning võimalikult laialdaselt teatavaks tegemine. Paulus sõnastab selle järgmiselt: «[Jumal] on meid päästnud ja kutsunud püha kutsega, mitte meie tegude järgi, vaid omaenese kavatsuse ja armu järgi, mis meile on antud Kristuses Jeesuses enne igavesi aegu, nüüd on aga saanud avalikuks meie Päästja Kristuse Jeesuse ilmumise läbi, kes on kõrvaldanud surma ning on evangeeliumi kaudu toonud valge ette elu ja kadumatus.» (2Tm 1:9–11) Paulus lisab: «Sel põhjusel ma ka kannatan.» (2Tm 1:12) – see lakooniline sedastus aitab mõista, kui oluliseks apostel peab evangeeliumi kuulutamist ning kuivõrd tühised on tema jaoks ükskõik millised sellega kaasnevad katsumused.

---

¹³ «Sobimatul hetkel» ei ole kindlasti sama, mis «sobimatul viisil». Jeesus ütleb: «Olge siis arukad nagu maod ja tasased nagu tuvid!» (Mt 10:16) Paulus rõhutab siin aja kriitilisust: kuna küsimus pole milleski vähemas kui inimeste igaveses hingeõndsuses, tuleb selle nimel kasutada iga viimast kui ajahetke.

Evangeeliumi kuulutamine on väärt, et selle nimel kannatada ja koos Kristusega surra – see on Kristuse sõjateenistus (2Tm 2:4), ja kui ka selle kuulutaja peaks olema [sõjavangina] ahelais, nagu Paulus ise kirja kirjutamise hetkel, siis «Jumala sõna ei ole ahelais» ja seetõttu on apostel valmis ja võimeline taluma kõike «äravalitute pärast, et ka nemad saaksid pääste Kristuses Jeesuses igavese kirkusega» (2Tm 2:9–11).

See ongi teenistus, mida Timoteos peab apostli sõnul lõpuni kandma ja täitma (ilmselt ei pea Paulus siin silmas «hoolekandetööd» ehk tänapäevases mõistes diakooniat – vt vastavat keelelist märkust). Jumal on ustav, «sest Ta ei saa ennast salata» (2Tm 2:13), ja nõnda peab olema ustav ka see, kes on kutsutud Tema teenistusse, et ta võiks kord koos apostel Paulusega öelda: «Olen võidelnud head võitlemist, lõpetanud elujooksu, säilitanud usu.» (2Tm 4:7)

Evangeeliumi kuulutamist peavad saatma ja toetama «noomimine, manitsemine, julgustamine ja pikameelne õpetamine» (vrd 2Tm 4:2), mille puhul on esmajärgulise tähtsusega, et see toimuks kooskõlas tõega ja vastavuses terve õpetusega. Mitte kunagi ei kao oht, et inimesed «pööravad end eemale tõest», lausa «ei salli tervet õpetust» ning «otsivad endile oma himude järgi õpetajaid, kes kõditavad nende kõrvu» ja «pöörduvad müütide poole» (2Tm 4:3j).

Õigupoolest kasutab Paulus siin väga kujundlikku kõnepruuki, sõnasõnalt: «oma himude järgi kuhjavad nad endile kokku õpetajaid» (vt vastavat keelelist märkust), s.t õigest õpetusest (näiteks kõlbelse küündimatuse tõttu, nagu sageli) ära pöördunud inimesed ei leia kunagi rahu, vaid otsivad – tõepoolest lausa kuhjavad kokku – üha uusi ja uusi endale sobivaid õpetajaid, kes aitaksid neil nende eksitust ja pattu õigustada.¹⁴ Pikemalt kirjeldab apostel taolisi inimesi eelnevas peatükis, kõige iseloomulikumalt ehk järgmiste sõnadega: «Nendest on ju mõned, kes poetuvad perekondadesse ja haaravad oma mõju alla pattudega koormatud ja mitmesugustest himudest aetavaid naisterahvaid¹⁵, kes aina õpivad, ent kunagi ei suuda jõuda tõe mõistmisele.» (2Tm 3:6j)

Väljend «Noomi, manitse, julgusta!» ei kujuta endast mitte ilukõnelist kordust, vaid tegemist on Issanda sulase ja sõnumiviija missiooni oluliste tahkudega. Noomimine tähendab konkreetsete pattude, pahede või puuduste esiletoomist ja nende kohta selge hinnangu andmist. Manitsemine on korralekutsumine, mis ei seisne mitte ainult kellegi sõitlemises, vaid kindlasti ka konkreetsete juhtnööride andmises selleks, et eksinud inimene võiks tõepoolest oma elu parandada. Julgustamise eesmärgiks on lisaks manitsemisele ja juhendamisele anda patutundmisele jõudnud ja loodetavasti oma elu

---

¹⁴ Näiteks pühakirjateksti väänates, selle autoriteeti kahtluse alla seades, teatud õpetusi ja kõlblusnorme iganenuiks või koguni «vihakõneks» kuulutades, kõike ikka armastuse ja sallivuse sildi all.

¹⁵ Kahtlemata ei puuduta see mitte ainult naisi, vaid ka mehi. Paulus pidas ehk konkreetselt silmas paremal elujärjel olevaid naisi, kellel võis olla meestest rohkem jõudeaega.

parandada tahtvale inimesele uus võimalus ja uus lootus.¹⁶ Kõik see peab rajanema õigel õpetusel ning et see töö ka tõepoolest vilja kannaks, selleks on vaja pikka meelt ja kannatlikkust. Või teisisõnu: ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ – «rääkides tõtt armastuses» (vrd Ef 4:15).

Mis on need «müüdid» (või «tühjad jutud», nagu vanemates eestikeelsetes piiblitõlgetes), millest Paulus kõneleb, on raske öelda. Võib-olla ei peagi apostel siin silmas midagi konkreetset, vaid tõepoolest lihtsalt jahvatamist ebaoluliste asjade üle, aja surnuks löömist mõttetutes targutamistes või midagi sellist, nagu ta mainib esimeses kirjas Timoteosele Efesose koguduse olukorrast kõneldes: «Makedooniasse minnes manitsesin ma sind jääma Efesosse keelama mõningaid, et nad ei õpetaks võõriti ega hooliks müütidest ja lõpututest sugupuudest, mis soodustavad pigem vaidlusi kui Jumala majapidamist, mis on usus.» (1Tm 1:3j).¹⁷ Kõige olulisem on siinkohalgi ilmselt tõdemus, et kuna aeg on kallis, siis tuleb keskenduda peamisele, milleks on igavene hingeõndsus.¹⁸

Evangeeliumikuulutaja peab olema oma ülesannete kõrgusel, andma endale aru oma kutsumusest, rakendama kõiki vajalikke vahendeid nii väliselt kui eriti seesmiselt, olema «igati kaine» (2Tm 4:5) ning mitte ainult *valmis* kurja kannatama, vaid tõepoolest kannatama kurja, kuna Pauluse jaoks on just see üks tõeliseks Issanda sulaseks olemise vältimatuid tunnuseid. See, kes tahab võita, peab võitlema ja võideldes kurja kannatama; kes tahab saavutada võidupärga, peab olema valmis selle nimel pingutama ja korralikult võistlema; kes tahab saada osa viljast, peab olema valmis tööd rügama (vrd 2Tm 2:3–6).

Kõiges selles peab Issanda sulane teadma end seisvat «Jumala ja Kristuse Jeesuse ees, kes tuleb kohut mõistma elavate ja surnute üle», «Tema ilmumise ja Tema kuningriigi nimel» (2Tm 4:1).

---

¹⁶ Küllap ei ole vaimulikku, kes poleks nende kõigi kolmega kokku puutunud ning näinud, et ainult ühest või kahest ei piisa inimese aitamiseks – ilmtingimata on vaja kõike kolme.

¹⁷ Võib-olla ka midagi sellist, nagu Kirjas koloslastele: «Ärgu siis keegi mõistku teie üle kohut sööma või jooma ega mingi püha või noorkuu või hingamispäevade pärast, mis on tulevaste asjade vari, aga Kristuse ihu on tõelisus. Ärgu võtku teie võiduandi ükski, kes seda tahab alandlikkuse ja inglite teenimise kaudu, ja kes selle üle, mis ta on näinud, asjata oma lihalikus mõistuses hoopleb ega hoiu kinni peast, kelles kogu ihu kokku liidetakse ja koos hoitakse kõõluste ja sidemete abil, ning kasvab Jumala kasvamist. Kui te koos Kristusega olete maailma algainetele surnud, miks te siis lasete endale teha korraldusi, nagu elaksite alles maailmas: «Ära hakka kinni! Ära maitse! Ära puuduta!» See kõik on määratud kuluma kasutamise läbi. Need on vaid inimeste käskimised ja õpetused, mis on küll tarkuse moodi isetehtud vagaduse ja alandlikkuse ja karmuse tõttu ihu vastu, aga neil ei ole mingit kaalu himude ohjeldamiseks.» (Kl 2:16–23)

¹⁸ Väga kõnekas on roomakatoliku kiriku Kanoonilise Õiguse Koodeksi lõpulause, mis sõnastab eelnevalt esitatud seadusesätete rakendamise olulisima kriteeriumi järgmiselt: «...*prae oculis habita salute animarum, quae in Ecclesia suprema semper lex esse debet.*» – «...pidades silmas hingede päästet, mis peab alati olema Kiriku kõrgeim seadus.»

Jutluseks

EELK Kirikukäsiraamatu järgi on Nelipühale järgneva kahekümne esimese pühapäeva teemaks «Jeesuse saadikud». Pühapäeva sissejuhatuses öeldakse: «Jeesus kuulutas, et Jumala riik on kingitus. Ta andis patud andeks ka kõige patusemale. Jeesus läkitab omad maailma tunnistust andma sellest armust ja teenima inimesi Jeesuse nimel. Kristlane on Päästja saadik, «Kristus ligimesele».»

Kirikukäsiraamatu lugemiskava järgi on esimese lugemisaasta Vana Testamendi lugemiseks (Jr 1:4–10) prohvet Jeremija kutsumise lugu, mille keskmes seisab Jeremija äratundmine oma küündimatuses, Jumala kinnitus: «Ära karda neid, sest mina olen sinuga, ja päästan sinu.», ning meeldetuletus, et sõnad, mida prohvet peab kuulutama, ei ole mitte tema enda, vaid Issanda sõnad, mis on mõeldud nii langenute üle kohtu mõistmiseks kui neile uue võimaluse kinkimiseks.

Esimese lugemisaasta Evangeeliumiks (Mt 22:1–14) on tähendamissõna kuninglikust pulmapeost, kuhu jäid tulemata need, kes olid varem kutsutud (ja n-ö kutset väärt), ning kuhu koguti väljast kõik, kes ette sattusid, olgu halvad või head. Tähendamissõna lõpeb ootamatult: üks pulmakülalistest, kellel puudus pidurüü, seoti kinni ja heideti pimedusse. See on tõsine hoiatus neile, kes pärast Kristuse juurde tulemist Temast eemale pöörduvad ja usust ära langevad.

Siit on lihtne tõmmata paralleel Epistliga, milles apostel Paulus meenutab oma õpilasele Timoteosele tema kutsumust ning ta ülesandeid ja vastutust evangeeliumikuulutajana, kelle hoolde on usaldatud inimeste hingeõndsus. Paulusel ei inimeste suhtes mingeid illusioone – ta on näinud mitte ainult Kristuse poole pöördunute (n-ö tavakristlaste), vaid ka paljude oma varasemate kaastööliste (meie mõistes vaimulike) langust. Isaliku hoolega manitseb ja julgustab Paulus Timoteost, oma «armsat poega», et too kindlaks jääks, vannutades teda Jumala ja Kristuse Jeesuse ees ning võttes lühidalt kokku kõige olulisema Issanda sulase töös: kuulutada sõna, s.t Kristuse evangeeliumi. Paulus teab, et aega on vähe – mitte ainult temal endal, kes ta valmistub peatseks lahkumiseks, vaid kogu inimkonnal –, ja seepärast tuleb Jumala sõna kuulutada ning selle abil noomida, manitseda, julgustada ja õpetada lakkamatult, igal võimalusel, tundugu aeg sobiv või mitte – peasi, et Jumala poolt Tema sulaste kätte usaldatud ülesanne saaks täidetud.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidenä:

1. Jumal on meid Jeesuses Kristuses lunastanud. Ta on teinud kõik meie päästmiseks – Ta on andnud iseennast ja Ta jääb alati ustavaks, sest «Ta ei saa ennast salata» (2Tm 2:13). See on evangeelium – rõõmusõnum, mille nimel apostel Paulus oli valmis ennast lõpuni andes töötama, vaeva nägema, raskusi taluma, kannatama, ahelaid kandma ja isegi surema. Evangeelium on seda väärt, sest Jumal on töötanud igavese elu võidupärja kõigile, kes jäävad Talle ustavaks. Just selleks manitseb Paulus ka oma õpilast, oma «armsat poega» Timoteost.

2. Paraku on alati ka neid, kes tõest ja õigest õpetusest ära pöörduvad, kes otsivad endale õpetajaid oma himude järgi, kellel on vaja midagi muud, midagi «paremat», midagi endale sobivamat, midagi «kõrgemat» kui kuulutus meie eest ristil surnud ja surnuist üles tõusnud Kristusest. Paulus pidi nägema, kuidas isegi mitmed tema kaastöölised araks löid või koguni usust taganesid, ja sellepärast ta vannutab Timoteost kindlaks jääma nii usust kui oma kutsumuses. Siinkohal tuleb märkida, et Paulus ei soovi neile, kelles ta pidi pettuma, halba ega hukatust, vaid palub: «Ärgu pandagu seda neile süüks!» (2Tm 4:16)
3. Ei Pauluse enda ega tema kaastööliste, ka Timoteose puhul pole küsimus mitte ainult nende endi hingeõndsuses, vaid neist, nende ustavusest, kannatlikkusest, püsivusest, kindlameelsusest ja ka löögivalmidusest sõltub paljude teiste inimeste igavene saatus. See on nii kõikide puhul, kes on kutsutud evangeeliumi kuulutamise tööle – ja viimselt ei puuduta see mitte ainult neid, kelle kätte on usaldatud vaimulikuamet, vaid iga kristlast. Me kõik oleme Issanda teenistuses, me oleme Tema sõdurid, me oleme need, kelle töö kannab kas igavese elu või hukatuse vilja mitte ainult meile endile, vaid loendamatutele inimestele meie ümber. Siin ei ole paremaid ega halvemaid aegu, on tõepoolest «vaid hetk, milles viibime praegu» (Artur Alliksaar) – hetk, millest võib sõltuda kõik, vastavalt sellele, kas meil oli julgust ja kindlameelsust kuulutada Jumala sõna ja Kristuse evangeeliumi või mitte. Ning kas me tegime seda kooskõlas tõe ja õige õpetusega, või soovides kõdistada kuulajata kõrvu, et nende heameelt ja võimalikku inimlikku tunnustust ära teenida. Evangeeliumikuulutaja vastutuse suurust ei ole võimalik üle hinnata – ent samas ei peaks see meid ka kohutama, sest nagu Issand kinnitab prohvet Jeremijale, kes oli samuti täiesti teadlik oma küündimatusest selle suure ülesande täitmiseks, milleks ta oli kutsutud, ei pea meiegi rajama end mitte omaenda jõule, tarkusele, oskustele ega tublidusele, vaid teadmisele, et Issand on meid kutsunud ja oma sõnad meie suhu andnud ning viib lõpule töö, mida Ta on meis alustanud.